

S. M. Emila Barbarić, Katica Knezović, s. M. Vianeja Kustura (ur.), *Zapaljena i goruća svjetiljka. Službenica Božja Marija Propetog Isusa Petković*, Zagreb: Družba Kćeri milosrđa, Hrvatska provincija Krista Kralja, 1999., 256 str., ilustr. u bojama; 25 cm.

Prijenos zemnih ostataka Marije Propetog Isusa Petković, Utemeljiteljice Družbe Kćeri milosrđa, iz Rima u rodno Blato na otoku Korčuli, 21. studenog 1998. godine bio je zaista takav događaj da ga je valjalo zabilježiti u izdanju kakvo su nam darovale duhovne kćeri Majke Marije i njezini štovatelji o prvoj obljetnici toga događaja.

U riječi i slici slilo se mnoštvo ljudi dobre volje koji su tijekom sedmotjedne duhovno–kulturne pripreve uoči samoga središnjega slavlja prijenosa sudjelovali u pripremama i ostvarenju znamenitih događaja koji su otkrivali bogatstvo duha, plodove karizme Družbe Kćeri milosrđa i Blata i njegovih žitelja u samome mjestu i diljem domovine i svijeta.

»Odakle teku rijeke, onamo se i vraćaju« – citirao je stih iz Propovjednika 1,7 – fra Bonaventura Duda u svojoj dirljivoj *Popratnoj riječi*, u kojoj je oslikao i Boga kao Milosrđe u ovoj Godini Milosti i Milosrđa kad se približava svome kraju drugo tisućljeće i tijekom 2000. godine u Velikom jubileju pripravlja nas na to da i mi jedni drugima iskazujemo milosrđe, poput Majke Marije i njezinih duhovnih kćeri.

Majka Berislava Žmak, vrhovna glavarica Družbe Kćeri milosrđa zahvalila je svima koji su pridonijeli tom velikom slavlju koje nije samo radost Utemeljiteljinoj družbi nego i cijeloj Crkvi u Hrvata, jer je jedna skromna žena početkom ovoga stoljeća odgovorila na Božji poziv i tako utemeljila izvornu hrvatsku redovničku družbu franjevačkoga duha, koja se rasprostrla na tri kontinenta s oko

450 redovnica, od kojih je više od 220 domorođačkoga podrijetla iz zemalja Južne i Sjeverne Amerike.

Uz kratak životopis Majke Marije, opisan je tijek svih događanja oko prijenosa prema izvješću *Odbora za prijenos zemnih ostataka Marije Propetog Isusa Petković* koji je za tu prigodu bio utemeljen u Blatu, a u njemu su bili članovi iz Općinske vlasti predvođeni načelnikom Brankom Bačićem, te predstavnici Crkve u ime kojih je bio mjesni župnik don Josip Barišić, kao i predstavnice sestara Družbe Kćeri milosrđa i predstavnici rodbine obitelji Petković Kovač. Sva predavanja, propovijedi i govori koji su izgovoreni u različitim prigodama priprave prijenosa, zabilježeni su u ovoj monografiji.

S vama smo u slavlju, iako zapriječeni – dio je monografije gdje su objelodanjena pisma i čestitke onih koji nisu mogli osobno sudjelovati u slavlju. Zavidljuje nas njihov broj i još više žal zbor spriječenosti, kao i radost zbog tako velikog događaja u Blatu.

Naša je javnost sa svojim sredstvima društvenoga pripočivanja – valjda prema onoj *vox populi, vox Dei* izvanredno lijepo i sadržajno popratila sva ta događanja, što je opisano u poglavlju *Odjeci u javnosti*. A već je Duh nadahnitelj probudio i umjetnički izričaj u stihu, pa i u uglazbljenom stihu u štovateljima Majke Marije, o čemu svjedoče posljednje stranice monografije.

Sve je to uz brojne fotografije mjesnoga fotografa Frane Anića, te fra Gabrijela Mioča, gl. urednika *Naših ognjišta* i Adolfa Polegubića, novinara *Glasa koncila* ocrtno u ovoj i grafički lijepo uspjeloj monografiji, prema rješenju Miroslava Salopeka.

Nihil volitum, nisi precognitum – ništa se ne zavoli, što se prethodno ne upozna, kazao je, citirajući Augustina, msgr. Ratko Perić, biskup mostarsko–dubavski prigo-

dom predstavljanja monografije, u okviru četvrtoga znanstvenoga simpozija o Mariji Propetoga Isusa Petković koji je održan početkom studenoga 1999. godine u Zagrebu. Zbog toga i ova monografija. Zbog toga i prijenos zemnih ostataka Majke Marije koja je preminula u Rimu, 1966. godine i bila najprije pokopana na rimskom groblju *Campo Verano*, a tri godine potom prenesena u Središnju Družbinu kuću u Via di Porta Maggiore 38, u Rimu gdje je Majka Marija i živjela od 1952. godine. U tijeku procesa za beatifikaciju, pokrenutog 1989. godine sazrio je i taj trenutak prijenosa njezinih zemnih ostataka, da se tako vjerni puk domovinske Crkve što bolje upozna s još jednom svojom kandidaticom za čast oltara.

Ako se prisjetimo da smo prvoga proglašenog sveca Hrvata dobili tek 1970. godine, franjeva Nikola Tavelića koji je podnio mučeničku smrt u Jeruzalemu krajem 4. stoljeća, onda je posve opravdana ta želja poznavatelja života i djela Majke Marije i njezinih štovatelje, kao i samoga postulatora kauze o. Paola Lombarda da se što bolje oglasi i objelodani njezin životni put. O. Paolo, blizak Majci Mariji i samom franjevačkom duhovnosti, ostao je zadivljen veličanstvenošću slavlja, mnoštvom ljudi koji su u dubokoj pobožnosti, tišini i molitvi sudjelovali, kako je sam izrazio svoje dojmove. Bez imalo sustezanja priznaje da ga je zanio ovaj proces, iako ih trenutno ima 18 (str. 97).

Pet svjetiljki na grobu Majke Marije, u kripi kapele Krista Kralja u Kući matiči u Blatu, podsjećaju na pet provincija njezine Družbe Kćeri milosrđa, podsjećaju na nju koja je kao »zapaljena i goruća svjetiljka« gorila i još uvijek gori za njezinu Propetu Ljubav, Krista kojega je zazivala: »Nado moja, od mladosti moje!« Neka i svakog namjernika podsjećaju da ima ista krsna obećanja i istu baštinu u kakvoj je svetački živjela Majka Marija.

Neka život i djelo te »Velike Blajke« – kako ju je, predvođeci misu središnjega slavlja u župnoj crkvi Svih svetih u Blatu, nazvao msgr. Želimir Puljić, dubrovački biskup – bude nadahnuće za vjernije i zauzetije življenje evanđelja svakom vjerniku tamo gdje jest.

A mnoštvo vjernika iz domovine i inozemstva, brojni svećenici, redovnici i redovnice, predvođeni biskupima i biskupskim vikarima koji su sudjelovali u slavlju, svjedoče da svjetiljka Marijina života i danas privlači svjedočkom snagom života sagorenoga za Boga i brata čovjeka.

Uz već objavljene isječke iz bogate pisane ostavštine Majke Marije, njezin životopis *U znaku ljubavi*, autora fra Atanzija Matanića koji ju je i osobno poznavao, te druga djela o Majci Mariji, i ova će monografija naći svoje mjesto, kao djelo ne toliko o samoj Majci Utemeljiteljici koliko o događaju prijenosa njezinih zemnih ostataka i o tome kakav dojam ostavlja na današnjega čovjeka.

Brojni posjetitelji na grobu Majke Marije nagovještavaju da se ne može ostati ravnodušnim na ovu jednostavnu redovnicu i njezinu karizmu milosrđa. Ne ostavlja ravnodušnima ni biskupe, ni svećenike, ni laike, kao ni same redovnice njezine družbe koje pripovijedaju da je neprestano otkrivaju kao novu. A kako je kazao o. Paolo Lobardo, koji je sudjelovao kao sudac i u procesu za beatifikaciju kardinala Alojzija Stepinca, mogli bismo, za oko pet godina, očekivati da se završi sve ono što je potrebno učiniti za beatifikaciju ove Službenice Božje.

Katica KNEZOVIĆ